

ປະໂຍຄ ๑-๒
ແປລ ມຄຮເປັນໄທ
ສອບ ວັນທີ ๑๙ ກຸມພາພັນ້ນ ๒๕๕๘

ແປລ ໂດຍພັນຈະ

๑. ມໂນເນຸພຸພັງຄມາ ທມມາ	ມໂນເສງົາ ມໂນມຍາ
ມນສາ ເຈ ປຖ້າເຈນ	ກາສດີ ລາ ກໂຣດີ ລາ
ຕໂຕ ນໍ ຖກຂມໜ່ວຕີ	ຈກກໍ ລາ ວໂຕ ປທນຸຕີ ລາ

ອຍໆ ທມມາເທສນາ ກາຕູາ ກາລືຕາຕີ ລາ ສາວຕົມີ່ ລາ ກໍ ອາຮພູກາຕີ ລາ ຈກຊູປາລຕູເກວ່ ລາ
ສາວຕົມີ່ ກີຣ ມາຫາສູວຸນໂໂລ ນາມ ກຸ່ມພິໂກ ອໂທລີ ອຖຸໄລ ມທກຮໂນ ມາໂກໂຄ ອປຸດຕູໂກ ລາ
ໂສ ເກົກົວສໍ ນຫານຕິຕຸຕຳ ດນີຕວາ ນຫາດີວາ ອາຄຈຸນນີໂຕ ອຸນຕຽມຄຸເ ສມັປຸນສາໍ ເອກໍ
ວນປຸປັດ ທີ່ສ່ວາ ອຍໆ ມເຫສກຫາຍ ເຫວັດຍ ປີຣິຄທິໂຕ ກວິສສຕິຕີ ຕສສ ແກ້ວກາກໍ
ໂສຮາເປັດວາ ປາກເປົກເຂົ້າ ກາຣາເປັດວາ ວາລຸກໍ ໂອກິຣາເປັດວາ ຮ່າປປາກໍ ອຸສສາເປັດວາ
ວນປຸປັດ ອລຸງກິຣີວາ ບຸດຕິ ລາ ຂີ່ຕີ ລາ ລົງຕວາ ຕຸມທາກໍ ມາຫາສກກາກ ກຣິສສາມີຕີ ປຸດນໍ
ກຕວາ ປຸກກາມ ລາ (ທມມປກງົງຈັກຕາຍ ປຣມ ກາໂຄ/ຫັ້ນ້າ ๓)

ແປລ ໂດຍອຮຮາດ

໨. ອາ ເສා ມມ ຂຶ້າ ຄມືສສຕິຕີ ດພເນາ ນິສິນໂນ ຂີ່ຕີ ສມືປ ນິສິທາເປັດວາ
ອມມ ປຕິກຸລ ວສນຸຕິຍາ ນາມ ອົມບຸຈ ອົມບຸຈ ອາຈາຣ ຮາຂີ່ຕີ ວິງວິຕີ ໂວກ່າທ ອາທາສີ ລາ
ອຍມົງ ມີກາຣເສງົງ ອຸນຫຼາຍຄພາ ນິສິນໂນ ດນບຸໜຍເສງົງໃນ ໂວກ່າທ ອສລືສ ລາ ໂສປ ເສງົງ
ຂີ່ຕີ ເວັ່ງ ໂວກ່າທ ອມມ ສສກຸລ ວສນຸຕິຍາ ນາມ ອຸນໂຕອຄົມ ພົມ ນ ນີ້ທີ່ຕິພົວພົວ
ອຸນໂຕ ນ ປວເສຕພົວພົວ ທກນຸຕສຸເສວ ທາດພົມ ອທກນຸຕສຸສ ນ ທາດພົມ ທກນຸຕສຸສາປີ
ອທກນຸຕສຸສາປີ ທາດພົມ ສູ່ ນີ້ທີ່ຕິພົວພົວ ສູ່ ວິງວິຕີພົວພົວ ອຸນໂຕ ປຣຈີຕິພົວພົວ

อนุโตเทวตา นแมสติพุพัดิ อิม ทสวิร์ โอวาห์ ทตัว บุนทิวเส สพพา เสนโนย
สนันป่าเตตรา ราชเสนาย มชูเณ อยู่ กฎมพิกะ ปากีโนเค คเหตุว่า สเจ เม คตภานเน^๑
ธีตุ ໂගສ อุปปชชติ ดุเมเหติ ໂສເຫດພົວດີ ວຕຸວາ ນວໂກງວິອຄະນເກນ ມຫາລຕາປສາຫແນ
ຮື່ຕົ່ງ ປສເຫດຕຸວາ ນຫານຈຸດຸນມູລກ ຈຕຸປຸປັນຍາສໂກງິຫຼັນ ທຕຸວາ ຍານ ອາຣີເປຕຸວາ ສາກຕສຸສ
ສາມນຸຕາ ອັດຕໂນ ສນຸຕເກສຸ ອນຸຮາບປຸ່ມຕຸເຕສຸ ຈຸທຫສສຸ ຖຸຕົກາມສຸ ພາຣີຈາຣາເປລີ ມມ
ຮື່ຕົວາ ດນຊຸກາມາ ດຈຸນນຸຕິ ແລ້ວ ສຸຕຸວາ ວ ອມໜາກ ອຸຍ່າຍ ຄມນກາເລ ກີ ອມໜາກ
ອີ່ຫາຕີ ຈຸທຫສຄາມາ ກີບຸຈີ ອເສເສຕຸວາ ນີກໝມືສຸ ແລ້ວ (ຮມມປກງຈາກຕາຍ ຕຕືໄຍ ກາໂຄ/ຫັ້ນ ແລ້ - ແລ້)

ให้เวลา ๔ ชั่วโมง ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ๑-๒ แปล มคอเป็นไทย

แปล โดยพยัญชนะ

๑. อ.เรื่องของพระเถระซึ่งอว่าจักขุบาล อันข้าพเจ้า จะกล่าว ฯ อันถ้ามว่า อ.พระธรรม-
เทคโนโลยานี้ว่า

อ.ธรรม ท. มีใจเป็นสภาพถึงก่อน มีใจประเสริฐที่สุด
สำเร็จด้วยใจ มากกว่า อ.บุคคล มีใจอันໂทยประทุร้าย^๑
แล้ว กล่าวอยู่หรือ หรือว่ากระทำอยู่ ไหร่ อ.ทุกๆ ย่อม^๒
ไปตาม ซึ่งบุคคลนั้น เพราะทุจจิริต มือย่าง ๓ นั้น เพียง
ดัง อ.ล้อหมุนไปตามอยู่ ซึ่งรอยเท้า แห่งโโคตัวเนื่องด้วย^๓
กำลัง ด้านนำไปอยู่ซึ่งแรก ดังนี้

อันพระศาสดาตรัสแล้ว ในที่ไหน ดังนี้ ฯ อ.อันตอบว่า อ.พระธรรมเทคโนโลยานี้ อันพระศาสดา
ตรัสแล้ว ในเมืองซึ่งอว่าสาวัตถี ดังนี้ ฯ อ.อันถ้ามว่า อ.พระธรรมเทคโนโลยานี้ อันพระศาสดาปาราภ
ซึ่งไคร ตรัสแล้ว ในเมืองซึ่งอว่าสาวัตถี ดังนี้ ฯ อ.อันตอบว่า อ.พระธรรมเทคโนโลยานี้ อันพระศาสดา
ทรงปาราภซึ่งพระเถระซึ่งอว่าจักขุบาล ตรัสแล้ว ในเมืองซึ่งอว่าสาวัตถี ดังนี้ ฯ

ได้ยินว่า อ.เศรษฐีซึ่งอว่ามหาสุวรรณ เป็นผู้มีชุมทรัพย์ เป็นผู้มั่งคั่ง เป็นผู้มีทรัพย์มาก
เป็นผู้มีโภคมาก เป็นผู้มีบุตรหามีได้ ได้มีแล้ว ในเมืองซึ่งอว่าสาวัตถี ฯ ในวันหนึ่ง อ.เศรษฐีนั้น^๔
ไปแล้วสู่ห่าเป็นที่อาบ อาบแล้ว มาอยู่ เท็นแล้ว ซึ่งต้นไม้ม้อนเป็นเจ้าแห่งป่าตันหนึ่ง มีกิงอันถึง^๕
พร้อมแล้ว ในระหว่างแห่งหนทาง คิดแล้วว่า อ.ต้นไม้นี้ จักเป็นต้นไม้ม้อนเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่^๖
ถือเอกสารบนแล้ว จักเป็น ดังนี้ ยังบุคคลให้ชาระแล้ว ซึ่งส่วนนายได้ แห่งต้นไม้ม้อนเป็นเจ้าแห่งป่านั้น^๗
ยังบุคคลให้กระทำแล้ว ซึ่งเครื่องล้อมคือกำแพง ยังบุคคลให้เกลี่ยแล้ว ซึ่งทราย ยังบุคคลให้ยก^๘
ขึ้นแล้ว ซึ่งชงชัยและธงแผ่นผ้า กระทำให้พ่อแล้ว ซึ่งต้นไม้ม้อนเป็นเจ้าแห่งป่า กระทำแล้ว ซึ่งความ^๙
ปราทนกว่า อ.เรา ได้แล้ว ซึ่งบุตรหรือ หรือว่าซึ่งธิดา จักรการทำ ซึ่งลักษณะใหญ่ แก่ท่าน ดังนี้^{๑๐}
หลักไปแล้ว ฯ

แปล โดยอรรถ

๒. ลำดับนั้น เศรษฐี คิดว่า ลูกสาวของเรากำไปในวันพุธนี้ นั่งอยู่ในห้อง ให้ลูกสาว นั่งในที่ใกล้ ได้ให้อวاحว่า แม่ ธรรมดาวลูกสะไภ้ผู้อยู่ในตรากุลผ้า สมควรรักษาภารายานี้ และนี้ ดังนี้ ฯ มิการเศรษฐีแม่นี้ นั่งในห้องติดกัน ก็ได้ยินอวاحของชนัญชัยเศรษฐีแล้ว ฯ ฝ่ายเศรษฐีนั้น ได้กล่าวสอนลูกสาวอย่างนี้แล้ว ได้ให้อวاح ๑๐ ข้อนี้ว่า แม่ ธรรมดาวลูกสะไภ้ผู้อยู่ในตรากุลผ้า ไฟในไม่ควรนำออกไปภายนอก ไฟนอก ไม่ควรนำไปให้เข้ามาภายใน ควรให้แก่คนที่ให้เท่านั้น ไม่ควรให้แก่คนที่ไม่ให้ ควรให้หั้งแก่คนที่ให้หั้งแก่คนที่ไม่ให้ ควรนั่งให้เป็นสุข ควรบริโภคให้เป็นสุข ควรนอนให้เป็นสุข ควรบำเรอไฟ ควรอบน้อมเทวดาภายใน ดังนี้แล้ว ในวันรุ่งขึ้น ให้เรียกประชุมเสนาหั้งหมดแล้ว ยืดถือกนูมพี ๘ คน ให้เป็นผู้ค้าประจำ ในห้ามกลางราชเสนาแล้ว กล่าวว่า ถ้าว่า โทษเกิดขึ้น แก่ลูกสาวของเรานี่ที่ไปแล้ว หันหั้งหลายฟังช้ำรำ ดังนี้แล้ว ประดับลูกสาวด้วยเครื่องประดับซื่อมหาลดา ซึ่งมีค่า ๔ โกฎี (๙๐ ล้าน) ให้ทรัพย์ ๔ โกฎี (๔๐ ล้าน) เป็นมูลค่าจุณล้าหัวบานน้ำ ให้ขึ้นสุยานแล้ว ให้คนที่ยกกองป้าประกาศ ในหมู่บ้านส่วย ๑๔ ตำบล ประมาณเท่ากับอนุราธบุรี อันเป็นของตน โดยรอบเมืองสาเกต ว่า คนหั้งหลาย ผู้ต้องการจะไปกับธิดาของเรา ก็จะไปเดิດ ฯ ชาบัน ๑๔ ตำบล พอดียินเสียง ก็พากันคิดว่า ในกาลที่แม่เจ้าของพวงเราไปแล้ว จะมีประโยชน์อะไรแก่พวงเราในที่นี้ ดังนี้ จึงพากันออกไปไม่เหลืออะไรไว้ ฯ

พระเทพมนี ธรรมรงค์
สนามหลวงแพนกบาลี

วัดปากน้ำ

แปล.
ตรวจแก้.